

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 805/2018
12.07.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролуба Томића, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Филиповића, поднетом против правноснажне пресуде Основног суда у Нишу 2Спк 32/18 од 19.03.2018. године, на седници већа одржаној 12.07.2018. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Филиповића, поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Нишу 2Спк 32/18 од 19.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 2 Спк 32/18 од 19.03.2018. године, на основу члана 317. став 1. ЗКП, прихваћен је споразум о признању кривичног дела 14 Ск 38/18 од 23.02.2018. године, закључен између заменика Основног јавног тужиоца у Нишу Александра Стевановића и окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Момчила Филиповића, чији је саставни део оптужни предлог Основног јавног тужиоца у Нишу 14 Ск 38/18 од 23.02.2018. године, те је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, на адреси у селу ..., Општина ..., осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, и то без примене мере електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење кривичних санкција. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године, која се огледа у забрани полагања за возачку дозволу којом је дозвољено управљање моторним возилом „Б“ категорије, те је одређено да ће се ова мера безбедности извршити по правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је обавезан да на име судског паушала

плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења, као и да накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини је одређено да ће суд одлучити посебним решењем.

Против наведене правноснажне пресуде, и то само у делу одлуке о изреченој мери безбедности, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Момчило Филиповић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијану пресуду у погледу извршења мере безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије, тако што ће одредити да се иста има огледати у забрани издавања возачке дозволе у наведеном периоду (а не у забрани полагања за возачку дозволу, како је побијаном пресудом одређено), као и да окривљеном досуди трошкове на име састава захтева за заштиту законитости, у опредељеном износу од 60.000,00 динара.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тач. 1) до 3) и члан 441. ст.3. и 4) учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Како из списка предмета произилази да окривљени АА није користио редовни правни лек, односно није изјавио жалбу против наведене побијане пресуде, а што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, представља један од услова под којима окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Врховни касациони суд притом напомиње, да је погрешан став браниоца да окривљени није изјавио жалбу, јер против пресуде којом је прихваћен споразум о признавању кривичног дела, није предвиђена могућност изјављивања жалбе када је одлуком о мери безбедности повређен закон. Ово из разлога што је Законодавац управо у члану 319. став 3. ЗКП, предвидео да се против пресуде којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела, може изјавити жалба због постојања разлога из члана 338. став 1. тог законика, али и ако се пресуда не односи на предмет споразума (члан 314.). Стога, како предмет споразума о признању кривичног дела, сходно члану 314. став 1. тачка 3) ЗКП, између осталог, обухвата и споразум о кривичној санкцији, то је дакле, окривљени имао могућност да у смислу одредбе члана 319. ЗКП, поднесе жалбу на пресуду којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела, уколико је сматрао да се та

-3-

пресуда не односи на предмет споразума у погледу кривичне санкције – односно мере безбедности која му је у конкретном случају изречена, а што исти није учинио.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, оценио недозвољеним и на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић